DOCTRINELE MILITARE ȘI NOI

Șaposnikov semnează, armata ignorează

Am impresia, că pe ziariștii formați după anul (istoric?!) 1985 nimic nu-i uimește, nimic nu-i oprește, nu au obsesii în fața somităților, drept care ar putea chiar să le întrebe (pe somități) fără jenă de cîte ori pe zi iau masa, ce sport preferă după, etc., etc. Eu, format în anii profundei stagnări, aprob pe de-antregul această dezinvoltură, dar țin să accentuez că nu-i invidiez nici un pic. Asta se-ntîmplă, pentru că nu i-am invidiat nici pe cei mai «colțoși» ziariști din acea perioadă (a stagnării), care, în pofida teroarei ideologice, știau a pune întrebări absolut incomode pentru protipendada comunistă, dar subtile și exacte încît iritau «cinstitele» fețe... Ce-i drept de-aceștia erau mai puțini, în schimb mulți îi respectau.

Am spus cele de mai sus nu pentru că plîng după acei ani (n-am fost admis nici la un kilometru de protipendată, nici n-am cerut), ci pentru că văd cît de banale sînt azi întrebările puse uneori de veritabili condeieri la diverse întîlniri (mese rotunde) cu persoane oficiale americane, olandeze, chineze, japoneze, costaricane, ugandeze... Și a da în mod obligatoriu două întrebări dintr-o răsuflare (pe care translatorul nu prididește să le rumege) se consideră un act de curaj. Pe mine m-au învățat odinioară alți condeieri ai neamului că întrebările trebuie să fie concise, logice și să mustească de conținut. E o artă și simt că n-o posed bine nici azi. Dar mă străduiesc...

În ultimele săptămîni am avut ocazia să particip la două conferințe de presă (cu americani, ca să vezi, iar America e o Arcadie Ferice). Despre una am făcut scurte relatări la timp, ceea ce fac și despre ultima. Nu mă-ncumet să scriu mai detaliat, pentru că au fost luate în discuție problemele militare, iar eu în marina imperială în patru ani m-am învrednicit doar de gradul de marinar superior cu stea-n frunte (cu cinci colțuri). Deci multă propagandă antiamericană am înghițit, puțin am priceput și nimic nu mi-a rămas...

Deaceea am fost plăcut surprins să particip la conferința de presă cu dl Costaș, ministrul apărării (eu aș vrea «de război»), și dl colonel Reppert, atașat militar al S.U.A în Comunitatea de state independente. E adevărat, colonelul american a fost mai puțin atacat cu întrebările, dat fiind că misiunea sa a fost să cerceteze, pe cît e cu putință, potențialul militar al Republicii Moldova, și sperăm că s-a convins, că acest potențial e

Foto de Mihai VENGHER.

derizoriu și deocamdată nici nu ne aparține. În mod delicat nu și-a permis să ne dea sfaturi în privința vreunei doctrine militare de preferință în condițiile noastre, cu atît mai mult că nimeni de la noi nu s-a adresat conducerii de la Casa Albă cu asemenea întrebări. În genere a dat răspunsuri plauzibile la toate întrebările din domeniul în care e specialist, evitînd să atingă problemele ce țin de politică. La urma urmei un atașat militar al S.U.A., în dependență de împrejurări, știe cum să manevreze.

O fi o părere subiectivă, dar mă pronunț, totuși, că ministrul apărării, dl Costaș, în cele din urmă a ajuns să fie dirijor într-un domeniu în care cunoaște mult și profund. Este inutil să ne referim la toate întrebările, la care a răspuns, dar esența răspunsurilor oricum e dureroasă pentru noi. Da, vom avea armata noastră, da, ea va fi construită pe principiile utilului și raționalului, avînd doar scopuri de apărare (e ridicol să vorbim de invazie, știind cine-s vecinii). Dar e tot atît de adevărat că armata rusească a fostului imperiu, în care 60 de procente din ofițeri sînt ruși de naționalitate, vrea să adoarmă vigilența popoarelor dornice de libertate, militînd agresiv pentru o armată unică cu un singur comandament de la Moscova. La recenta întrunire de la Mensk doar trei republici — Ucraina, Azerbaidjean și Moldova — n-au acceptat dictatul militarilor, pledînd pentru propriile forțe armate, cu proprille comandamente. E trist, totuși, că 8 republici s-au lăsat momite. De altfel, istoria urmează să ne demonstreze cine e cu dreptate și cine e cu forța.

Forța însă, ca întotdeauna domină și azi. Deși au fost semnate diverse documente la cel mai înalt nivel, prin care unităților armatei imperiale de pe teritoriile republicilor li se interzice transportarea tehnicii militare de pe aceste teritorii, furtul tunurilor, tancurilor, aparatelor de zbor, autocamioanelor, muniților, continuă. Se crează impresia că armata nu se supune nici comandamentului, condus de dl Șaposnikov. Oricum el semnează documentele. Sau o face de formă? Rămîne de văzut.

E și mai trist, că, deși independentă, Moldova e legată de mîini și de picioare. Desigur, tot de armata imperială, cea mai odioasă forță în toate imperiile care au existat. Ne-a sugerat-o dl Costaș, dar tot el ne-a calmat spunîndu-ne că lucrurile, deși greu, evoluează spre bine. Vom trăi și vom spera.

Ion BĂTRÎNU.